Les Valses De Vienne

On Noiembrie 14, 2019

Învață să spiritualizezi tot ce poate să impresioneze sufletul, în sensul ingeniozității execuției unei opere de artă care poate fi transpusă într-o poveste fascinantă de viață.

De fiecare dată când mă gândesc la viața mea, discretă și răbdătoare ca un simptom al timpului cristalizat și pus sub sticla amintirilor cele mai tainice, văd filmul unor întâmplări care au în mijlocul lor sufletul trandafirului, monologul unui artist talentat, viu și liber, sceptrul unui rege tânăr și frumos, transformarea unui actor care imită perfect o figură celebră, sau povestea unui dansator care încearcă să-și depășească condiția burgheză pentru a-și putea urma visele.

Viața mea, o psihologie a văzului creator și propagator de semnificații, e ceva cu mult mai mult decât ar fi cineva dispus să înțeleagă.

Dragul meu trandafir, mi-ai dat curaj să nu mă plâng de viață, chiar dacă ea a început cu o piesă de suflet intitulată „Portret al unui personaj feminin" și încă continuă pe acordurile unui vals clasic, foarte lent, dar emoționant. Am spus întotdeauna DA schimbărilor, am crescut coordonându-ne activitatea intuitivă a spiritului cu ciclurile unei culturi a cercetării în artă, am fost martori la toate transformările anotimpurilor. N-am plecat în locuri diferite, precum beduinii care cutreieră deșerturile în lung și în lat, nu ne-am îndepărtat unul de celălalt așa cum se împrăștie granulele de nisip de pe toate plajele lumii, iar fără tine aș ști cu greu cine sunt, cine vreau să fiu, cine mă recunosc într-un dublu al meu.

Ai fost mereu lângă mine, împărtășindu-ți gândurile de iubire, pace, mulțumire, puritate, perfecțiune, cel pe care îl vedeam de fiecare dată când îmi desprindeam privirea de la lucrurile ce încercau să mă robească prin forța lor haotică. Expresivitatea de care ai dat dovadă într-o imagine plină de spirit, împletită într-o armonie cu vibrațiile sunetului și tonalității clasice, romantice, specifice primei jumătăți din secolul XIX, pare a fi investită cu eleganța de neegalat a unui virtuoz care trebuie neapărat să exprime ceea ce dansează într-un colaj de excepție: Les valses de Vienne...

Cultivarea sensibilității prin receptarea operei artistice se realizează prin aducerea în conștiința celor din jur a unei imaginii cu un impact emoțional puternic care simbolizează o realitate spirituală.

Elementul caracteristic al fragilității emoționale, din perspectiva opțiunilor care guvernează manifestările artistului, constă în originalitatea operei pe care el se simte chemat să o înfăptuiască. Această operă, bazată pe idei și aspirații care nu trebuie să se îndepărteze de regulile alianței dintre integritate și noblețe, îmbină laturile constructive ale lucidității și rigorii ce-l împiedică pe artist să se lase abandonat compromisurilor și ambițiilor condamnabile din punct de vedere etic și social.

Trandafirul spiritualizează tot ce poate să impresioneze sufletul, chiar și în studiul portretisticii unei epoci mai vechi, păstrând linia clasică, în sensul execuției lucrării unui artist care surprinde pe pânză un întreg univers emoțional. De la un dans care întreține ambiguitatea relațiilor dintre un pictor și o balerină, se ajunge la povestea plină de romantism a doi oameni speciali a căror deplinătate artistică se contopește cu rodul inspirației și bucuriei lor: un îngeraș cu bucle blonde și privire albastră care are nevoie de atracția unui grad de libertate pentru a-și revărsa vraja sufletului asupra înțelegerii lumii.

Legând două puncte prin asemănare, printr-un degradé elegant între diferitele nuanțe de roșu-cyclam și prin suprapuneri de culori complementare cu alb-cenușiu, artistul creează o reprezentare vizuală semnificativă. Opera lui își extrage sevele dintr-o realitate spirituală care evidențiază sugestivitatea unei sincere confesiuni, prin descrierea unei frumoase etape a vieții care nu-și va consuma niciodată expresivitatea, puritatea unei experiențe emoționante.

Desenul își începe activitatea cu schițarea unei rochii lungi de mătase, copiind într-o oarecare măsură rochia de mireasă a unei tinere actrițe, apoi adăugă niște pantofiori de cenușăreasă în culoare contrastantă, îndulcind ținuta de bal cu delicatețea unui evantai care se deschide. Micuța domnișoară își ia puterea existenței din sufletele părinților, exact ca și trupurile lor surprinse în mijlocul ringului de dans, pe o pânză vie a cărei condiție majoră de aderare la artă poate fi definită prin puterea timpului de a staționa într-un culoar de lumină *d'un château de province.*

Leadership: Îți faci din realitate o permanentă căutare a unui mijloc de exprimare a artei numai pentru a desăvârși în ea opera imperfecta a naturii care mărește sugestivitatea senzației frapante de „renaștere”?

Trandafirul îmi supraveghează asocierile, amintindu-mi mereu de prietenia noastră ce parcă testează, în fundalul clar al unui dans grav și grațios, caracterul unui act autentic de căutare a desăvârșirii într-o ființă care ne încântă privirea și ne oferă iubirea ei fără a cere nimic în schimb, o ființă care ne fascinează la auzul unei compoziții muzicale ritmate, sugestive.

Educația plastică face o punte de armonie între minte-corp și emoții cu ajutorul unei forme de hrănire a sufletului cu un freamăt de sensibilitate și luciditate care pătrunde, ca un fluid subtil și înviorător, în coordonatele unei figuri coerente împărțită între cer și rana unei inimi lovită de ambiții.

Ambiția fetiței, aidoma Evei de Chazelay din romanul lui Dumas, este aceea de a capta un sunet al timpului, de a surprinde, prin artă și joc, un chip al realității în mare măsură diferit de viața socială și profesională. Ea trebuie să se arate vrednică de a cele trei daruri cu care natura a înzestrat-o: simțul, voința și mișcarea, deci să găsească o modalitate de exprimare a gândurilor, a sentimentelor și a libertății, prin mișcările corpului. Fără teama vreunor consecințe. Cumva, ea trebuie să renască din propriile constrângeri, specifice timidității, complexelor și fricilor pe care le dezvoltă provocările vârstei ei, trebuie să scape din mâinile unui destin care se arată capricios cu ființele plăpânde.

Valsul este felul în care firul vieții începe să se tensioneze, anunțând abandonarea eului la orice sugestie venită din exterior, dar mărind revelația unui destin spiritual care își caută identitatea într-o poveste aparte.

Întâi de toate, fetiței i se dezvoltă curiozitatea inimii, apoi curiozitatea privirii, vrând să-și exprime prin mișcări simple, prin unduiri elegante ale șoldurilor și ale brațelor, toate gândurile legănate prin auzul unui vals de Chopin. Calcă podeaua încetișor, desculță, cu pași mărunți și timizi, dar reinventați mereu, într-o atitudine de dăruire vecină cu senzualitatea, imaginându-se într-un spectacol live. Apoi, dintr-o dată, aleargă prin încăpere voioasă la chemarea unei ambiții nobile, de a străluci în mijlocul reflectoarelor asemenea părinților ei, în ziua nunții lor.

Leadership: Ești în stare să-și găsești o oglindire fidelă într-un instantaneu aparte și memorabil, prin modalitatea construirii unei imagini care apare în conștiința lumii sub forma aproape definitivă a unei emoții care reflectă coordonatele unei gândiri stăpânitoare?

Trandafirul îmi duce gândurile mai departe: „și nu numai că va fi o fată frumoasă, dar va avea și un suflet bun”. Vorbele lui Dumas se interpun între povestea noastră și micuța dansatoare:

„Magnetismul are, ca și magia veche, semne și mijloace oculte pentru a tulbura corelația firească a lucrurilor și chiar pentru a schimba gustul, fondul și aspectul naturii. Artistul se folosește de această putere de înrâurire asupra Evei, modelul său de cooperare între artă și sentiment. El dă trandafirilor mirosul violetelor, face să se înverzească din nou pomii fructiferi după ce s-au uscat. Or tocmai asta îi era și intenția, să creeze în jurul Evei o lume fantastică, peste care să stăpânească gândirea lui.”

Trandafirul este oglindirea fidelă a unui instantaneu aparte și memorabil. El exprimă îndrăzneț acțiunea unei ființe asupra altei ființe, irezistibila puterea a celui care creează asupra celui pentru care muzica îi este hrană, medicament, aer, tinzând să se plaseze psihologic și estetic în legătură cu o experiență de gingășie, puritate, ceva de neuitat, staționând în timp ca imagine de sine a unui visător care și el s-a prefăcut în vis.

Ceea ce gândește unul, ghicește celălalt dând la o parte cortina sufletului care, chiar dacă uneori lăsa loc de umbre, întotdeauna lărgește orizonturile artistice.

„Eva, spuse sculptorul de suflete, am exercitat până acum asupra ta o acțiune care era necesară ca să te pot duce în punctul moral și fizic la care te afli astăzi, dar la care acum renunț. În momentul când îți vorbesc, îmi iau înapoi toată puterea magnetică. Îți redau tripla libertate - a sufletului, a inimii și a minții. Îți redau simțul moral în toată întinderea lui. Îți redau în sfârșit liberul tău arbitru. Nu mie îmi vei da ascultare, ci ție înseți.”

Cine încearcă să deprindă arta spiritului animat de inteligența sensibilă, o face numai pentru a recunoaște în el însuși opera cea mai de seamă a naturii, prin asumarea unui destin spiritual care se revarsă din sfera viziunii unui artist în cursul vieții altui artist.

Les Valses De Vienne redă întâlnirea dintre un artist și aspirațiile de înalt spre atingerea unei stări de bine, în simțiri și în gânduri, prin crearea armoniei dintre trup și suflet, în sensul exprimării senzualității și rafinamentului unei opere de artă într-o ambianță clasică.

* Notă: Francois Feldman - Les Valses De Vienne

Source: https://neculaifantanaru.com/les-valses-de-vienne.html